Lietas Nr. C29470316
Lietas arhīva Nr. C-0103-17/2

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Kuldīgā 2017.gada 27.februārī

Kuldīgas rajona tiesa,
tiesnese Liena Jansone
ar tiesas sēdes sekretāri Ivetu Valtmani,
piedaloties prasītājas pārstāvei /pers. A/, atbildētājas pārstāvei /pers. B/,
atklātā tiesas sēdē izskatīja civillietu AAS „Balta" prasībā pret SIA „Rīgas namu pārvaldnieks" par zaudējumu piedziņu. Izskatot lietu, tiesa

k o n s t a t ē j a

prasītāja cēlusi prasību pret atbildētāju, kurā lūdz piedzīt no atbildētājas zaudējumus 5 543,80 EUR, likumiskos procentus 115,10 EUR, tiesāšanās izdevumus, kā arī lūdz noteikt prasītājas tiesības saņemt no atbildētājas likumiskos 6% gadā no galvenā parāda. Prasība pamatota uz Civillikuma 1587., 1635., 1652., 1753., 1756., 1775., 1779. pantu, likuma „Par apdrošināšanas līgumu" 40. panta pirmo daļu, Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 6.pantu.

Prasības pieteikumā norādīts, ka starp prasītāju un /pers. C/ ticis noslēgts ģimenes apdrošināšanas līgums un izsniegta polise Nr.549728448, uz kuras pamata bija apdrošināts dzīvoklis, kas atrodas /adrese/ (turpmāk – Dzīvoklis). Polises darbības termiņš bija no 2014.gada 21.oktobra līdz 2015.gada 21.oktobrim. 2015.gada oktobrī Dzīvoklis bijis appludināts. Mājas apsaimniekotājs veicis apsekošanu un sastādījis aktu, norādot, ka appludināšana notikusi sakarā ar aukstā ūdens stāvvada bojājumu, korodējusi caurules vītne pirms noslēgšanas dzīvoklī Nr.8.

Prasītāja apsekojusi Dzīvokli, sastādījusi attiecīgo aktu un, balstoties uz iesniegto tāmi, izmaksājusi apdrošināšanas atlīdzību 5 440,50 EUR.

Dzīvojamo māju, kas atrodas /adrese/, apsaimniekoja atbildētāja. Atbildētājai kā mājas pārvaldniecei ir pienākums laicīgi apsekot dzīvojamās mājas komunikācijas un laicīgi veikt nepieciešamās darbības, lai nepieļautu avāriju un Dzīvokļa saliešanu. Labprātīgi atlīdzināt nodarītos zaudējumus atbildētāja neesot piekritusi.

Attiecīgi saskaņā ar likuma „Par apdrošināšanas līgumu" 40.pantu un Civillikuma 1779.pantu, atbildētājai noteikts pienākums atlīdzināt prasītājai zaudējumus. No pušu sarakstes esot redzams, ka panākt vienošanos pārrunu ceļā nav bijis iespējams.

Saskaņā ar Civillikuma 1757., 1765.pantu, no zaudējuma summas 5 440, 50 EUR par laika periodu no 2015. gada 12. decembra līdz 2016. gada 20. aprīlim, prasītāja ir aprēķinājusi likumiskos nokavējuma procentus 0,01644 % dienā, kas par 129 dienām ir 115,10 EUR.

Tā kā atbildētāja nav segusi prasītājai zaudējumus labprātīgi, prasītāja atbilstoši Sadarbības līguma Nr.01490-05-11 nosacījumiem un izsniegtajai pilnvarai, ir pilnvarojusi SIA „Julianus Inkasso Latvija" iekasēt no atbildētājas iepriekš minētos zaudējumus tiesas ceļā. Līdz ar to, prasītājai radušies papildus zaudējumi fiksētās maksas 103,30 EUR (fiksētā maksa 85,37 EUR + PVN 21% 17,93 EUR) apmērā par zaudējumu atgūšanas lietas administrēšanu tiesvedības procesā vispārējā kārtībā (nepieciešamo dokumentu izprasīšana un to apkopošana, prasības pieteikuma sagatavošana, nosūtīšana utt.). Ņemot vērā minēto, prasītāja uzskata, ka atbildētājas pienākums ir segt ne tikai zaudējumus, kas saistīti ar apdrošināšanas atlīdzības izmaksu, bet arī zaudējumus, kas saistīti ar zaudējumu atgūšanas administrēšanu tiesvedības procesā. Prasītāja uzskata, ka minētie izdevumi ir arī prasītājas papildus zaudējumi, kurus viņa neciestu, ja atbildētāja labprātīgi atlīdzinātu zaudējumus par apdrošināšanas atlīdzības izmaksu.

2016.gada 13.jūnijā atbildētāja tiesā iesniegusi rakstveida paskaidrojumus, kuros norāda, ka prasību neatzīst.

Atbildētāja uzskata, ka zaudējumu atlīdzības summas apjoms ir nesamērīgi liels, salīdzinot ar 2015.gada 22.oktobra aktā Nr.12-8/41396 konstatētajiem bojājumiem. SIA „Eiroceltniecība" novērtējot zaudējumus esot bijis nepieciešams pieaicināt atbildētāju, lai noskaidrotu zaudējumu rašanās cēloņus, vainīgās personas, zaudējumu apmēru un tā segšanas kārtību. Sastādītā tāme neesot saskaņota ar atbildētāju, kā arī tāmi nav sastādījis sertificēts būvniecības speciālists. Valsts ir sertificējusi būvinženierus, lai varētu attiecīgi atzīt un izmantot viņu sagatavotos dokumentus. Līdz ar to, tikai sertificēta būvinženiera sastādīta tāme varot būt pierādījuma līdzeklis.

Sastādītie akti, tāme neliecinot par nodarīto zaudējumu apmēru, bet kalpo kā viens no iespējamo zaudējumu pierādījumiem. Atbildētāja neesot vainojama zaudējumu nodarīšanā, jo ir bijusi korodējusi caurules vītne pirms noslēgarmatūras dzīvoklī Nr.8. Līdz ar to, plīsums esot attiecināms pie nejauša notikuma, jo tā cēlonis neesot atbildētājas prettiesīga darbība vai bezdarbība. 2015.gada 22.aprīlī atbildētāja ir veikusi dzīvojamās ēkas vizuālo apsekošanu un sastādīja aktu Nr. 12-8/12750, kur secināts, ka aukstā ūdens stāvvadu tehniskais stāvoklis ir apmierinošs. Arī 2015.gada 25.septembrī, 2015.gada 13.oktobrī atbildētāja esot apsekojusi dzīvojamo ēku un sastādījusi aktus par izpildītajiem darbiem.

No minētā izriet, ka atbildētāja mēnesi līdz avārijai periodiski ir apsekojusi dzīvojamo ēku, pildot Ministru kabineta 2010.gada 29.septembra noteikumu Nr.907 „Noteikumi par dzīvojamās mājas apsekošanu, tehnisko apkopi, kārtējo remontu un energoefektivitātes minimālajām prasībām" 6.punktu.

Bez tam, prasītāja 2015.gada 21.oktobrī un 30.oktobrī sastādot īpašuma apskates protokolu, aprakstot bojājumu skartās vietas, tās nav fiksējusi fotogrāfijās, lai vizuāli varētu pārliecināties par radīto bojājumu esamību un apjomu.

Prasītāja nav iesniegusi tiesā, kā pierādījumu savam prasījumam, ne līgumu par remontdarbu veikšanu, ne arī dokumentus, kas apliecinātu maksājumus par paveiktajiem remontdarbiem un iegādātajiem materiāliem 5440,50 EUR apmērā. Minētie pierādījumi ir nepieciešams priekšnoteikums zaudējumu atlīdzināšanai. No Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamenta 2006.gada 6.septembra sprieduma lietā SKC 475 izriet, ka zaudējumu atlīdzību var prasīt par jau paveiktajiem darbiem, nevis priekšā stāvošiem. Darbu pieņemšanas - nodošanas akts par dzīvokļa remonta veikšanu lietā nav iesniegts, līdz ar to esot pamats apšaubīt, vai remonta darbi minētāja dzīvoklī vispār ir veikti.

Lietā neesot iesniegts eksperta atzinums atbilstoši Ministru kabineta 2006.gada 19.decembra noteikumiem Nr.1014 „Noteikumi par Latvijas būvnormatīvu LBN 501 - 06, „Būvizmaksas noteikšanas kārtība"" prasībām, līdz ar to neesot sniegta atbilde par dzīvokļa nopludināšanas iemeslu.

Respektīvi neesot atzinuma, uz kā pamata tiek sagatavota tāme. No minētā secināms, ka nav pierādīta zaudējumu summas cēloņsakarība ar notikumu.

No 2015.gada 22.oktobra akta Nr.12-8/41396 redzams, ka aukstā ūdens stāvvads nav plīsis, bet gan noraksturotā vieta ir pirms noslēgarmatūras 8.dzīvoklī, tātad atsevišķa dzīvokļa īpašnieka īpašums, par kuru tās īpašniekam /pers. E/ esot bijis pienācīgi jārūpējas un jāseko līdzi. Pievada posms nekādā ziņā neesot raksturojams kā kopīpašums. No minētā atbildētāja secina, ka negadījumā ir vainojams dzīvokļa Nr.8 īpašnieks /pers. E/.

Tādējādi atbildētāja uzskata, ka viņa ir izpildījusi savas saistības, taču /pers. E/ savus pienākumus nav izpildījis. /pers. E/ neesot sniedzis nekādus konkrētus mutiskus vai rakstveida iebildumus par dzīvoklī esošo konstrukciju, komunikāciju daļu un citu ar mājas ekspluatāciju funkcionāli nedalāmi saistītu elementu daļu bojājumiem vai arī apstākļiem, kas varētu izraisīt bojājumus.

Minētie apstākļi liecinot, ka dzīvokļa īpašnieks /pers. E/ nav pildījis savus pienākumus, kā rezultātā atbildētāja neesot varējusi paredzēt un konstatēt dzīvoklī Nr.8 esošās caurules vītnes noslēgarmatūras bojājumu.

Atbildētāja 2015.gada 22.aprīlī, veicot dzīvojamās mājas vizuālo apsekošanu secinājusi, ka aukstā ūdens stāvvadu tehniskais stāvoklis ir apmierinošs.

Prasītāja, atsaucoties uz Civillikuma 1779.pantu norāda, ka prasībā nav norādīts uz kādu atbildētājas konkrētu darbību, kuras rezultātā radīti zaudējumi. Līdz ar to, neesot apspriežama atbildētājas prettiesiskā darbība. Atbildētājas darbinieki, sastādot aktu par konstatētajiem bojājumiem, neesot konstatējuši atbildētājas vainu. No Dzīvokļa īpašuma likuma 10.panta 6.punkta izriet, ka dzīvokļa Nr.8 īpašnieka pienākums ir neveikt darbības, kas var ietekmēt komunikāciju funkcionalitāti.

Lietas materiālos neesot neviena pierādījuma tam, ka atbildētāja būtu pieļāvusi jebkādu darbību, kas būtu par pamatu ūdens caurules bojājumam, vai gluži pretēji bezdarbību, kur pie pastāvošajiem apstākļiem, ja būtu zināms par draudošo bojājumu, atbildētāja savas kompetences ietvaros nebūtu rīkojusies un draudošo bojājumu novērsusi.

Prasītāja neesot pierādījusi atbildētājas prettiesisku rīcību, zaudējumu esamību un apmēru un cēloņsakarību starp prettiesisku rīcību.

Tiesas sēdē prasītājas pārstāve prasību uzturēja pēc prasības pieteikumā norādītajiem motīviem, uz prasības pieteikumā norādītā pamata, papildus paskaidrojot, ka neviens normatīvais akts neparedzot prasītājas pienākumu pieaicināt remontu tāmes izdevumu aprēķināšanā sertificētu ekspertu. Bez tam, prasītājas pārstāve paskaidroja, ka prasītājai nekādā veidā nevar būt izdevīgi veikt apdrošināšanas maksājumus lielākā apmērā, nekā ir reālie zaudējumi. Turklāt, izvērtējot radīto zaudējumu novēršanas izmaksas, ir jāņem vērā, ka tajos gadījumos, kad istabā saliešanas rezultātā ir bojāts kaut vai 1 kvadrātmetrs sienas tapešu, ir jāpārlīmē tapetes visā istabā, jo pretējā gadījumā nav iespējams atgriezt šo istabu sākotnējā izskatā. Attiecībā uz likumisko nokavējuma procentu aprēķinu prasītājas pārstāve paskaidroja, ka atbildētājai ir bijusi nosūtīta pretenzija, dodot termiņu pretenzijā norādīto zaudējumu samaksai līdz 2015.gada 11.decembrim. Tā kā atbildētāja nav veikusi pieprasītās summas atmaksu, tad prasītāja par laika periodu no 2015.gada 12.decembra līdz 2016.gada 20.aprīlim ir aprēķinājusi likumiskos nokavējuma procentus.

Atbildētājas pārstāve tiesas sēdē prasību neatzina un papildus rakstveida iebildumos norādītajam paskaidroja, ka nevar norādīt likuma normu, kurā būtu noteikts, ka prasītājai, sastādot izdevumu tāmi, būtu bijis jāpieaicina sertificēts būvinženieris. Bez tam, atbildētājas pārstāve paskaidroja, ka bojājumus ūdenspiegādes sistēmā, kā rezultātā 2015.gada 16.oktobrī ir bijis saliets Dzīvoklis, ir novērsusi prasītāja. Šo veikto remontdarbu samaksa neesot pieprasīta no dzīvokļa Nr.8 īpašnieka /pers. E/. Atbildētājas pārstāve nevarēja apstiprināt faktu, ka bojājumu novēršanai būtu bijis nepieciešams ieiet dzīvoklī Nr.8. Tāpat atbildētājas pārstāve nevarēja paskaidrot, kāpēc dzīvokļa Nr.8 īpašnieks /pers. E/ nav pieaicināts atbildētājas veiktajā Dzīvokļa apsekošanā, lai gan šī akta veidlapā ir paredzēta zaudējumu nodarījušā dzīvokļa īpašnieka piedalīšanās šādas apskates veikšanā, kā arī ir paredzēta šī dzīvokļa īpašnieka brīdināšana par atbildību zaudējumu nodarīšanā citiem īpašniekiem.

Bez tam, atbildētājas pārstāve tiesas sēdē paskaidroja, ka ļoti bieži esot tāda situācija, kad pie inženierkomunikācijām nav iespējams brīvi piekļūt, un to ir iespējams izdarīt tikai no atsevišķā dzīvokļa īpašuma, demontējot apdares sienas. Vienlaikus atbildētājas pārstāve nevarēja apstiprināt, kā arī nevarēja iesniegt nekādus pierādījumus tam, ka arī šajā konkrētajā gadījumā būtu bijusi šāda situācija un remontdarbi aukstā ūdens noplūdes novēršanai būtu veikti dzīvokļa Nr.8 telpās.

Bez tam, atbildētājas pārstāve tiesai paskaidroja, ka visi atbildētājas rīcībā esošie rakstveida pierādījumi lietā ir iesniegti, un citu pierādījumu, kas būtu attiecināmi uz izskatāmo strīdu, atbildētājas rīcībā nav.

Uzklausījusi pušu tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus un novērtējusi lietā esošos rakstveida pierādījumus, tiesa atzīst, ka prasība ir pamatota un apmierināma daļēji.

Saskaņā ar likuma „Par apdrošināšanas līgumu" 40.panta pirmo daļu apdrošinātājs, kas ir izmaksājis apdrošināšanas atlīdzību, izmaksātās summas apmērā pārņem apdrošinātā prasības tiesības pret personu, kas ir atbildīga par zaudējumiem [..].

Ģimenes apdrošināšanas polise Nr.549728448 (lietas 20.-21.lapa) apliecina, ka starp prasītāju un /pers. C/ 2014.gada 17.oktobrī noslēgts apdrošināšanas līgums, saskaņā ar kuru apdrošināts dzīvoklis, kas atrodas /adrese/ (turpmāk tekstā arī Dzīvoklis), un tajā esošā manta, kā apdrošināšanas riskus, citstarp, nosakot šķidruma noplūdi. Apdrošināšanas periods noteikts no 2014.gada 21.oktobra līdz 2015.gada 20.oktobrim.

Akts par konstatētajiem bojājumiem (lietas 22.-23.lapa) apliecina, ka 2015.gada 16.oktobrī Dzīvokļa telpas ūdens noplūdes rezultātā tikušas bojātas.

Atlīdzības pieteikums (lietas 24.lapa) apliecina, ka /pers. C/ 2015.gada 13.novembrī ir vērsusies pie prasītājas ar iesniegumu par īpašumam nodarītajiem zaudējumiem, norādot, ka Dzīvoklis 2014.gada 16.oktobrī ūdens stāvvada avārijas dēļ ir ticis appludināts.

Apdrošinātās mantas zaudējumu aprēķins (lietas 25.lapa), Bojātā īpašuma apskates protokols (lietas 26.-31.lapa), Dzīvokļa remonta tāme (lietas 32.-35.lapa) apliecina, ka ūdens noplūdes rezultātā Dzīvoklim un tajā esošajai mantai ir radīti bojājumi par kopējo summu 5510,50 EUR.

Maksājuma uzdevums (lietas 36.lapa) apliecina, ka prasītāja, ieturot ar Apdrošināšanas līgumu noteikto 70 EUR personas pašrisku, ir izmaksājusi /pers. C/ apdrošināšanas atlīdzību 5440,50 EUR un, secīgi atbilstoši likuma "Par apdrošināšanas līgumu" 40.panta pirmajai daļai, izmaksātās naudas summas apmērā ir pārņēmusi apdrošinātā prasības tiesības pret personu, kas ir atbildīga par zaudējumiem. Prasītāja ar pretenziju atlīdzināt zaudējumus 2016.gada 7.martā ir vērsusies pie atbildētājas (lietas 37.lapa).

Saskaņā ar Civillikuma 1779.pantu katram ir pienākums atlīdzināt zaudējumus, ko viņš ar savu darbību vai bezdarbību nodarījis.

Atbilstoši Civillikuma 1770.pantam, ar zaudējumu jāsaprot katrs mantiski novērtējams pametums. Atbilstoši Civillikuma 1772.pantam, jau cēlies zaudējums var būt cietušā tagadējās mantas samazinājums. Saskaņā ar Civillikuma 1775.pantu katrs zaudējums, kas nav nejaušs, ir jāatlīdzina.

Dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas līgums (lietas 50.-51.lapa) apliecina, kā arī pusēm nav strīda par to, ka dzīvojamās mājas, kas atrodas /adrese/, pārvaldīšanu veic atbildētāja.

2015.gada 22.oktobra atbildētājas sastādītais Akts par konstatētajiem bojājumiem (lietas 22.-23.lapa) apliecina, ka Dzīvokļa bojājumu iemesls ir

bijis aukstā ūdens stāvvada bojājums korodējusi caurules vītne pirms noslēgarmatūras dzīvoklī Nr.8.

Saskaņā ar Dzīvokļa īpašuma likuma (šeit un turpmāk likuma redakcijā, kāda bija spēkā no 01.01.2011. līdz 31.12.2016.) 3.panta otrās daļas 2.punktu, atsevišķā īpašuma elementi ir inženiertīkli un inženierkomunikācijas līdz kopīpašuma stāvvadiem. Savukārt saskaņā ar Dzīvokļa īpašuma likuma 4.pantu, kopīpašumā esošajā daļā ietilpst [..] dzīvojamo māju apkalpojošās inženierkomunikāciju sistēmas, iekārtas un citi ar dzīvojamās mājas ekspluatāciju saistīti funkcionāli nedalāmi elementi, kas nepieder pie atsevišķā īpašuma.

Izvērtējot 2015.gada 22.oktobra Aktā norādīto Dzīvoklī radīto bojājumu iemeslu, tiesa ņem vērā, ka pati atbildētāja Aktā primāri ir norādījusi uz aukstā ūdens stāvvada bojājumu, kas viennozīmīgi ir attiecināms uz dzīvojamās mājas kopīpašumā esošo daļu. Bez tam, kā tiesas sēdē paskaidroja atbildētājas pārstāve, tad radušos bojājumu ir novērsusi pati atbildētāja, kas nav vērsusies pie dzīvokļa Nr.8 īpašnieka ar prasību atlīdzināt remontdarbu izdevumus, kas savukārt būtu tikai saprotami, ja vainīgs ūdens noplūdē būtu dzīvokļa īpašnieks un remontdarbi tiktu veikti atsevišķā dzīvokļa īpašuma ietvaros. Turklāt, kā redzams no 2015.gada 22.oktobra Aktā ietvertās informācijas (lietas 22.-23.lapa), atbildētāja, konstatējot bojājumu iemeslu un radītos bojājumus, nav dzīvokļa Nr.8 īpašnieku pieaicinājusi bojātā Dzīvokļa apskatē, kā arī nav informējusi dzīvokļa Nr.8 īpašnieku par to, ka viņš būtu atbildīgs par Dzīvoklim nodarītajiem zaudējumiem, kaut arī šajā aktā tāda sadaļa ir paredzēta. Arī Dzīvokļa īpašnieces /pers. C/ prasītājai iesniegtajā atlīdzības pieteikumā kā apdrošināšanas gadījuma iemesls ir norādīts stāvvada bojājums.

Tādējādi lietā nav gūti pierādījumi, ka atbildētāja jebkādā veidā 2015.gada 16.oktobrī notikušās ūdens apgādes sistēmas bojājumu novēršanas ietvaros būtu komunicējusi ar dzīvokļa Nr.8 īpašnieku, tostarp, ka remontdarbi būtu veikti dzīvokļa īpašuma Nr.8 telpās. Arī tiesas sēdē atbildētājas pārstāve nevarēja viennozīmīgi apgalvot, ka remontdarbi būtu veikti kādā atbildētājai, bez dzīvokļa Nr.8 īpašnieka atļaujas, nepieejamā vietā.

Tādējādi tiesa atzīst, ka ar lietā esošajiem rakstveida pierādījumiem - Aktā fiksētā bojājuma iemesla, /pers. C/ atlīdzības pieteikumā fiksētā Dzīvokļa nopludināšanas iemesla, kopsakarā ar atbildētājas paskaidrojumiem tiesas sēdē ir pierādīts, ka ūdensapgādes bojājums ir bijis dzīvojamās mājas kopīpašumā esošajā stāvvadā, atbildētājai brīvi pieejamā vietā.

Saskaņā ar Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 6.panta otro daļu, pie obligāti veicamajām pārvaldīšanas darbībām pieder dzīvojamās mājas, tajā esošo iekārtu un komunikāciju apsekošana un kārtējais remonts, kas dzīvojamās mājas pārvaldniekam, atbilstoši Ministru kabineta 2010.gada 28.septembra noteikumu Nr.907 „Noteikumi par dzīvojamās mājas apsekošanu, tehnisko apkopi, kārtējo remontu un energoefektivitātes minimālajām prasībām" (turpmāk – Noteikumi) 6. un 13.2.punktam, ir jāveic reizi mēnesī.

Lai gan atbildētāja savos paskaidrojumos norāda, ka atbilstoši Noteikumiem ir veikta dzīvojamās ēkas, kas atrodas /adrese/, apsekošana, kā izriet no rakstveida pierādījumiem – Akta par dzīvojamās mājas vizuālo apsekošanu, ēkas apsekošana ir veikta tikai 2015.gada 28.aprīlī (lietas 47.-49.lapa).

Kā redzams no Aktiem par izpildītajiem darbiem(lietas 46.lapa), 2015.gada 25.septembrī un 2015.gada 13.oktobrī atbildētājas darbinieki ir veikuši konkrētus uzdevumus – ūdens skaitītāja plombēšanu un kanalizācijas sistēmas tīrīšanu, par ko ir sastādīti attiecīgi akti. Līdz ar to, tiesa atzīst par nepierādītiem atbildētājas apgalvojumus, ka dzīvojamās mājas vizuālā apsekošana ir veikta arī 2015.gada 25.septembrī un 2015.gada 13.oktobrī, jo konkrētu darba uzdevumu izpilde nav attiecināma uz visas mājas vizuālo apsekošanu. Turklāt, kā izriet no 2015.gada 28.aprīļa Akta par dzīvojamās mājas vizuālo apsekošanu, inženierkomunikāciju vizuālo pārbaudi ir veikuši inženieri (elektronisko iekārtu, ūdens un kanalizācijas sistēmu un siltumsistēmu ekspluatācijas), t.i., attiecīgo jomu speciālisti. Savukārt 2015.gada 25.septembra un 2015.gada 13.oktobra aktos attiecīgo darbinieku kvalifikācija nav norādīta, taču ir redzams, ka šie darbinieki ir veikuši konkrēta darbu rīkotāja izsniegtā darba uzdevuma izpildi, kas ir pamats secinājumam, ka šo darbinieku kvalifikācija un/vai darba pienākumi nav saistīti ar patstāvīgu lēmumu, kāda ir nepieciešama pārbaudes un atzinumu sniegšanai, pieņemšanu.

Līdz ar to, tiesa atzīst, ka 2015.gada 25.septembra un 2015.gada 13.oktobra akti nav attiecināmi uz Noteikumu 13.2.punkta izpildi.

Secīgi tiesa atzīst par pierādītu, ka atbildētāja pēdējo reizi dzīvojamās mājas, kas atrodas /adrese/, ūdensapgādes sistēmas inženierkomunikāciju vizuālo pārbaudi ir veikusi 2015.gada 28.aprīlī.

Kā redzams no vizuālās apskates akta (lietas 47.-49.lapa), atbildētājas pārstāvji novērtējot aukstā ūdens stāvvada tehnisko stāvokli kā apmierinošu, kas atbilstoši aktā norādītajai vērtēšanas skalai, ir augstākais iespējamais vērtējums, vienlaikus ir atzinuši, ka ir ieteicama aukstā ūdens stāvvada nomaiņa. Līdz ar to, tiesa atzīst, ka aktā fiksētais aukstā ūdens stāvvada tehniskā stāvokļa apmierinošais novērtējums ne pēc būtības, ne atbilstoši Noteikumu prasībām nav atzīstams par pamatu atbildētāja atbrīvošanai no Noteikumos paredzētā pienākuma – ikmēneša ūdensapgādes sistēmas vizuālās novērtēšanas, izpildes. Bez tam, lietā nav iesniegti arī nekādi pierādījumi tam, ka atbildētāja pēc 2015.gada 28.aprīlī veiktās dzīvojamās mājas vizuālās apskates, kā mājas pārvaldniece atbilstoši apskatē secinātajam būtu informējusi dzīvokļu īpašniekus par to, ka ir nepieciešama aukstā ūdens stāvvada nomaiņa.

Līdz ar to, tiesa atzīst par nepamatotiem atbildētājas iebildumus par to, ka atbilstoši Noteikumos paredzētajam, atbildētāja ir reizi mēnesī, tostarp, mēnesi pirms avārijas, apsekojusi dzīvojamo ēku /adrese/, un vizuāli apskatījusi aukstā ūdens stāvvadu tehnisko stāvokli.

Bez tam, lietā nav iesniegti pierādījumi, ka aukstā ūdens stāvvada bojājums būtu radies vietā, kas atbildētājai kā pārvaldniekam vizuālai pārbaudei nav bijusi pieejama. Tāpat lietā nav iesniegti pierādījumi, ka dzīvokļa Nr.8 īpašnieks nebūtu nodrošinājis atbildētājai iespēju veikt vizuālo pārbaudi (Notikumu 3.^{1}punkts).

Minētais norāda uz atbildētājas bezdarbību un likumā noteikto pienākumu nepildīšanu, kas konkrētajā gadījumā ir atzīstams par iemeslu īpašuma bojāšanai, jo atbildētājas bezdarbība, neveicot aukstā ūdens stāvvada apsekošanu un savlaicīgi nekonstatējot bojājumus, tiesas ieskatā ir cēloniskā sakarībā ar nodarītajiem zaudējumiem dzīvokļa Nr.2, kas atrodas /adrese/, īpašumam.

Tādējādi, par nepamatotiem atzīstami atbildētājas pārstāves iebildumi, ka atbildētāja nav atbildīga par prasītājai nodarītajiem zaudējumiem, jo aukstā ūdens stāvvada plīsuma fakts konkrētajā gadījumā pats par sevi apliecina, ka atbildētāja nav pildījusi minētajās tiesību normās noteiktos pienākumus, jo nekāda ļaunprātīga citu personu iejaukšanās un aukstā ūdens stāvvada apzināta bojāšana nav konstatēta.

Līdz ar to, tiesa atzīst par pierādītu atbildētājas bezdarbību Civillikuma 1779.panta izpratnē un pierādītu, ka nodarītajiem zaudējumiem nebija nejaušības raksturs. Tādējādi, tiesa atzīst, ka atbildētāja ir nodarījusi prasītājai zaudējumus, jo ir konstatēta atbildētājas vainojama bezdarbība, zaudējumu apmērs un cēloņsakarība starp tiem. Secīgi, prasība ir apmierināma, piedzenot no atbildētājas par labu prasītājai izmaksāto apdrošināšanas atlīdzību 5440,50 EUR.

Attiecībā par atbildētājas norādīto, ka lietā nav iesniegtas fotogrāfijas, lai varētu vizuāli pārliecināties par radīto bojājumu esamību un apjomu, tiesa ņem vērā, ka vispirms, atbildētāja par zaudējumu nodarīšanas faktu bija informēta un tās darbinieki ir personīgi veikuši Dzīvokļa apskati (lietas 22.-23.lapa). Kā redzams no atbildētājas darbinieku veiktā Dzīvokļa apskates akta, tad tajā ir fiksēts, ka ir bojātas istabas, koridors, vannas istaba. Lai gan kā bojājumu platība ir norādīta tikai griestu platība, vienlaikus šajā aktā ir fiksēts, ka ir nepieciešams sienu, griestu un grīdas remonts, kā arī ir norādīts, ka ir salieti ne tikai griesti, bet arī iebūvētais skapis un grīda. Līdz ar to secināms, ka pati atbildētāja, veicot apsekošanu ir konstatējusi, ka ir tikušas salietas divas istabas, koridors un vannas istaba. Turklāt, lai ūdens caur griestiem salietu iebūvējamo skapi un nonāktu līdz grīdai, ir paššaprotami, ka bojātas tiek arī sienas.

Līdz ar to, ievērojot apstākli, ka zaudējumu atlīdzinājuma būtība ir bojātās lietas vai priekšmeta iepriekšējā stāvokļa atjaunošana, tiesa atzīst par pamatotu prasītājas norādīto, ka lai atjaunotu telpas iepriekšējo stāvokli, nav iespējams pārlīmēt tapetes vai pārkrāsot griestus tikai to bojātajā apjomā, jo tādējādi nevar tikt panākta telpas iepriekšējā stāvokļa atjaunošana. Bojājumu novēršana nav iespējama, veicot remontu tikai bojātajās un aktā

konstatētajās platībās, bet novēršot bojājumus, ir nepieciešama telpas krāsojuma un materiālu homogēnuma (vienmērīguma) saglabāšana, ievērojot tehnoloģiskās iespējas un īpatnības. Tādējādi atbildētājas iebildumi par tāmes atbilstību patiesībai ir nepamatoti.

Bez tam, saskaņā ar Civilprocesa likuma 93.panta pirmo daļu katrai pusei jāpierāda tie fakti, uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus. Prasītāja pamatoja savu prasījumu, iesniedzot lietā savu zaudējumu aprēķinu – tāmi, norādot konkrētas izmaksas par veicamajiem darbiem un materiāliem. Atbildētāja, apšaubot prasītājas norādīto zaudējumu aprēķinu, nav norādījusi, kādas konkrēti tāmes pozīcijas apstrīd un kādā apmērā, vien vispārīgi norādot, ka atlīdzības summas apjoms ir nesamērīgi liels. Par nepamatotiem tiesa atzīst arī atbildētājas iebildumus par to, ka remonta izmaksu tāmi ir tiesīgs sastādīt tikai sertificēts būvinženieris, jo likuma normas, kas šādu kārtību noteiktu, nav. Par nepamatotu tiesa atzīst arī atbildētājas atsauci uz 2006.gada 19.decembra Ministru kabineta noteikumiem Nr.1014 Noteikumi par Latvijas būvnormatīvu LBN 501-06 "Būvizmaksu noteikšanas kārtība", jo vispirms, šie noteikumi ir zaudējuši spēku ar 2015.gada 1.jūliju, t.i., pirms zaudējumu nodarīšanas prasītājai. Bez tam, gan šajos noteikumos, gan 2015.gada 30.jūnija Ministru kabineta noteikumos Nr.330, ar kuriem tiek mainīts to statuss, ir noteikts, ka šie noteikumi ir piemērojami to būvizmaksu noteikšanai, uz kuru pasūtītājiem attiecas Publisko iepirkumu likums, kas izskatāmajā lietā nav konstatējams.

Līdz ar to, tiesa atzīst, ka atbildētāja, iebilstot pret prasītājas iesniegto remonta tāmi, nav iesniegusi nekādus pierādījumus, kas būtu pamats apšaubīt prasītājas iesniegtajā tāmē par remontdarbu veikšanu norādīto nepieciešamo izdevumu apmēru. Turklāt, par pamatotu tiesa atzīst prasītājas pārstāves norādīto, ka apdrošinātājs, sastādot tāmi, nav ieinteresēts palielināt pats savu izmaksu apmēru, kuru atlīdzības perspektīva uz apdrošināšanas atlīdzības izmaksas brīdi nav zināma.

Par nepamatotiem tiesa atzīst arī atbildētājas iebildumus par to, ka zaudējumu atlīdzināšanas pienākums vainīgajai personai iestājas tikai pēc tam, kad ir jau veikti visi remontdarbi radīto bojājumu novēršanai.

Zaudējumu atlīdzināšanas mērķis ir nodrošināt pēc iespējas pilnīgāku tāda stāvokļa atjaunošanu, kas būtu bijis tad, ja aizskārums nebūtu noticis (*K.Torgāns. Saistību tiesības. I daļa. Mācību grāmata.-Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2006, 237. – 238.lpp.*).

Judikatūrā atzīts, ka remontdarbu tāmē atspoguļotais nepieciešamo līdzekļu apmērs, lai bojātā lieta atgūtu savu iepriekšējo stāvokli, ir kritērijs, pēc kura iespējams noteikt, kādā apmērā mantas īpašniekam nodarīti zaudējumi tagadējās mantas samazinājuma veidā *(skat. Augstākās tiesas Senāta 2008.gada 29.oktobra spriedumā lietā Nr.SKC-332*). Zaudējumi apdrošināšanas kompānijai rodas ar brīdi, kad tiek izmaksāta apdrošināšanas atlīdzība, ja klients atbilstoši apdrošināšanas līguma nosacījumiem, to izvēlas saņemt naudā. Bez tam tiesu praksē nostiprinājusies atziņa, ka, zaudējumi, kas novērtējami izmaksu veidā, ir pamatoti tādā apmērā, lai atjaunotu lietu tās sākotnējā veidā (*Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta 2010.gada 29.septembra spriedums lietā Nr.SKC-191; 2012.gada 4.decembra spriedums lietā Nr.SKC-656*).

Kā redzams no lietas materiāliem, apdrošinātājs ir izvērtējis apdrošinājuma ņēmējas norādīto summu par izdevumiem remontam pēc appludināšanas (lietas 25.-35.lapa), un izmaksājis apdrošināšanas atlīdzību tādā apmērā, kādu atzinis par pamatotu iepriekšējā stāvokļa atjaunošanai. Apdrošinātājs izvērtē zaudējumu apmēru un darbojas pēc likumā „Par apdrošināšanas līgumu" noteiktā kompensācijas principa, izvērtējot vismazāko iespējamo summu, lai novērstu radītos bojājumus un izpildītu savas ar līgumu uzņemtās saistības. To pierāda apdrošināšanas atlīdzības izmaksas pieteikumā norādītā zaudējumu apmēra samazināšana (lietas 32.-35.lapa). Likums "Par apdrošināšanas līgumu" neuzliek prasītājai pienākumu pārbaudīt, vai un kādā apmērā izmaksātā apdrošināšanas atlīdzība ir ieguldīta apdrošinātā dzīvokļa remonta darbos. Prasītājas zaudējumi šajā gadījumā ir izmaksātā apdrošināšanas atlīdzība, kurai atbilstoši saskaņā ar minētā likuma 35.pantu izmaksājama pēc kompensācijas principa.

Tiesa atzīst, ka prasības apmierināšanai daļā par 103,30 EUR, kas prasības pieteikumā ir norādīti kā zaudējumi, kas prasītājai radušies saistībā ar samaksu par lietas administrēšanu tiesvedības procesā, nav pamata un šajā daļā prasība noraidāma.

Minēto summu apdrošinātājs samaksājis savai pilnvarotajai personai, pamatojoties uz 2011.gada 12.oktobra sadarbības līgumu (lietas 10.lapa). Atbilstoši līgumam apdrošinātājs uzticējis trešajai personai sniegt pakalpojumus, kas saistīti ar kredītinformācijas nodrošināšanu un regresa prasījumu pārvaldīšanu. Savukārt no faktūrrēķina (lietas 18.lapa) redzams, ka maksājums 103,30 EUR (lietas 19.lapa) veikts par "tiesvedības pakalpojumu".

Tiesa uzskata, ka prasītāja norādītie izdevumi nav atzīstami par zaudējumiem, jo tie ir radušies sakarā ar konkrēto tiesvedības procesu, un šādi izdevumi tiek atlīdzināti tikai tādā kārtībā un apmēros, kā to nosaka Civilprocesa likums izsmeļošajā tiesāšanās izdevumu uzskaitījumā Civilprocesa likuma 4.nodaļā.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 33.panta pirmo daļu tiesāšanās izdevumi ir tiesas izdevumi un ar lietas vešanu saistītie izdevumi. Minētā likuma panta otrajā daļā noteikts, ka tiesas izdevumi ir: valsts nodeva; kancelejas nodeva; ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi.

Savukārt ar lietas vešanu saistīto izdevumu veidi noteikti Civilprocesa likuma 33.panta trešajā daļā, proti: izdevumi par advokāta palīdzību; izdevumi sakarā ar ierašanos uz tiesas sēdēm; ar pierādījumu vākšanu saistītie izdevumi; izdevumi par valsts nodrošināto juridisko palīdzību.

Kā norādījis Vladimirs Bukovskis: „Jautājums par tiesu izdevumiem pieder procesuālām, bet ne materiālām tiesībām. (..) Apšaubāma ir iespēja piemērot materiālo tiesību noteikumus procesuālām attiecībām." (V.Bukovskis. Civilprocesa mācības grāmata. Rīga, 1933, 421.lpp.)

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 5.panta sesto daļu, piemērojot tiesību normas, tiesa ņem vērā judikatūru.

Līdzīgās lietās Augstākās tiesas Senāts ir atzinis, ka materiālo tiesību normas nav piemērojamas strīdos par izdevumu atlīdzību, kas radušies pusei, pilnvarojot pārstāvi lietas vešanai (skat. Augstākās tiesas Senāta 2000.gada 11.oktobra spriedumu lietā Nr. SKC-466 un 2009.gada 21.janvāra spriedumu lietā Nr. SKC-6). Strīds par izdevumu atlīdzību, kas radušies pusei pilnvarojot pārstāvi lietas vešanai, izšķirams saskaņā ar Civilprocesa likuma normām un materiālo tiesību normas par zaudējumu atlīdzību nav piemērojamas.

No 2011.gada 12.oktobra sadarbības līguma Nr. 01490-05-11 (lietas 10.lapa) secināms, ka prasītāja par regresa prasījumu pārvaldīšanas pakalpojumiem apņemas izdarīt SIA "Julianus Inkasso Latvija" samaksu atbilstoši šī līguma nosacījumiem un cenrādim (5.1.punkts), kas norāda uz to, ka pēc būtības šie izdevumi vērtējami kā ar lietas vešanu saistīti izdevumi.

Vienlaikus, ievērojot apstākli, ka lietā nav iesniegti pierādījumi, kas ļautu izvērtēt šo ar lietas vešanu saistīto izdevumu atbilstību Civilprocesa likuma 44.pantā noteiktajiem atlīdzināmajiem izdevumiem un apmēram, tiesa atzīst, ka prasība daļā par zaudējumu 103,30 EUR piedziņu no atbildētājas, ir noraidāma.

Saskaņā ar Civillikuma 1753.pantu ar procentiem jāsaprot tā atlīdzība, kas dodama par kādas naudas summas vai citu atvietojamu lietu lietošanas atvēlējumu vai kavējumu, samērā ar viņu daudzumu un lietošanas ilgumu.

Saskaņā ar Civillikuma 1756.pantu: pienākums maksāt procentus pamatojas vai nu uz tiesisku darījumu vai uz likumu.

Saskaņā ar Civillikuma 1759.pantu procenti jāmaksā, arī bez noteiktas norunas, uz likuma pamata par katru parāda samaksas nokavējumu, kaut arī parāds pats par sevi būtu bezprocentīgs; šādus procentus sauc par nokavējuma procentiem. Savukārt saskaņā ar Civillikuma 1765.pantu procentu apmērs cieši jānosaka aktā vai darījumā. Ja tas nav darīts, kā arī tajā gadījumā, ja likums nosaka aprēķināt likumiskos procentus, tas ir, seši procenti no simta gadā.

Prasītāja norāda, ka tā kā atbildētājs nav sedzis prasītājai nodarītos zaudējumus labprātīgi, tad par laika periodu no 2015.gada 12.decembra līdz 2016.gada 20.aprīlim prasītāja ir aprēķinājusi likumiskos nokavējuma procentus 115,10 EUR.

Tiesa atzīst, ka vispirms atbilstoši Civilprocesa likuma 1759.panta nosacījumiem, nokavējuma procenti ir maksa par naudas lietojumu pēc tam, kad iestājies maksājuma pienākums.

Saskaņā ar Civillikuma 1652.panta 3.punktu parādnieka nokavējums ar visām tā sekām iestājas pats no sevis, kad viņš palaidis garām termiņu, kas nolikts izpildīšanai vai nu ar likumu, līgumu, vai arī pēc parašas. Savukārt saskaņā ar Civillikuma 1653. un 1654.pantu citos gadījumos, lai atzītu parādnieka nokavējumu, viņam jādabū papriekš atgādinājums no kreditora vai tā vietnieka. Atgādinājumu jādabū pašam parādniekam vai viņa vietniekam.

Ievērojot apstākli, ka ne ar likumu, ne līgumu, ne pēc parašas nav noteikts termiņš, kad atbildētājam būtu bijusi veicama prasītājas izmaksāto zaudējumu atmaksa, tad atbilstoši Civillikuma 1652.-1654.panta nosacījumiem, atbildētājai zaudējumu samaksas pienākums ir saistāms ar brīdi, kad no kreditora vai tā vietnieka ir saņemts atgādinājums par pienākumu veikt zaudējumu atmaksu.

Kā redzams no lietā esošajiem pierādījumiem prasītāja paziņojumu atbildētājai par zaudējumu apmēru un to atmaksas termiņu ir nosūtījusi 2016.gada 7.martā, nosakot zaudējumu labprātīgas samaksas termiņu līdz 2016.gada 14.martam (lietas 37.lapa).

Līdz ar to tiesa atzīst, ka prasītāja nepamatoti likumisko nokavējuma procentu samaksas pienākumu saista ar 2015.gada 12.decembri, jo vispirms, lietā nav iesniegti pierādījumi tam, ka atbildētāja ir bijusi informēta par to, ka viņai līdz 2015.gada 12.decembrim ir jāveic kādi maksājumi prasītājai. Bez tam, arī neatkarīgi no tā, vai šādi paziņojumi ir bijuši nosūtīti arī iepriekš, kā redzams no lietas materiāliem, ar 2016.gada 7.marta paziņojumu atbildētājam zaudējumu atmaksas termiņš ir noteikts 2016.gada 14.marts.

Līdz ar to, likumiskie nokavējuma procenti ir aprēķināmi par laika periodu no 2016.gada 14.marta līdz prasības pieteikumā norādītajam 2016.gada 20.aprīlim, t.i., 37 dienām – 33,09 EUR.

Civillikuma 1838.pants nosaka, ka pienākums pierādīt to, ka samaksa ir izdarīta, ir tam, kas to apgalvo. Līdz ar to, ņemot vērā spriedumā norādīto argumentāciju, prasība ir apmierināma daļēji, piedzenot no atbildētāja zaudējumus 5440,50 EUR un likumiskos nokavējuma procentus par laika periodu no 2016.gada 14.marta līdz 2016.gada 20.aprīlim 33,09 EUR, prasību daļā par zaudējumu 103,30 EUR piedziņu un likumisko nokavējuma procentu par laika periodu no 2015.gada 12.decembra līdz 2016.gada 14.martam 82,01 EUR piedziņu, noraidot.

Civilprocesa likuma 41.panta pirmā daļa nosaka, ka pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus, proporcionāli tiesas apmierināto prasījumu apmēram.

Līdz ar to no atbildētājas par labu prasītājai piedzenami šādi tiesas izdevumi: samaksātā valsts nodeva par prasību – 453,68 EUR, ar prasības pieteikuma noraksta un tiesas pavēstu piegādāšanu un izsniegšanu saistītie izdevumi – 4,70 EUR.

Savukārt saskaņā Civilprocesa likuma 42.pantu no atbildētāja valsts labā piedzenami prasītājas nesegtie tiesas izdevumi – ar tiesas pavēstu un citu tiesas dokumentu piegādāšanu un izsniegšanu saistītie izdevumi 4,60 EUR (lietas 2. lapa).

Civilprocesa likuma 195.pants nosaka tiesai pienākumu, taisot spriedumu par naudas summas piedziņu, sprieduma rezolutīvajā daļā norādīt prasītāja tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt procentus, minot to apmēru.

Saskaņā ar Civillikuma 1757. un 1765. pantu tiesa nosaka prasītājai tiesības saņemt no atbildētāja procentus – 6 % gadā no piedzītās parāda pamatsummas.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 204.^{1}pantam, taisot spriedumu par naudas summas un tiesāšanās izdevumu piedziņu, tiesa spriedumā nosaka termiņu sprieduma labprātīgai izpildei, kas nevar būt garāks par 10 dienām no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu, 42., 189.-193., 195., 204.^{1} pantu, tiesa

n o s p r i e d a

Prasību apmierināt daļēji.

Piedzīt no SIA "Rīgas namu pārvaldnieks", reģistrācijas numurs 40203362321, par labu Apdrošināšanas akciju sabiedrībai "Balta", reģistrācijas Nr.40003049409, zaudējumus 5440,50 EUR (pieci tūkstoši četri simti četrdesmit *euro* un 50 centi), likumiskos nokavējuma procentus par laika periodu no 2016.gada 14.marta līdz 2016.gada 20.aprīlim 33,09 EUR (trīsdesmit trīs *euro* un 09 centi), tiesas izdevumus 458,38 EUR (četri simti piecdesmit astoņi *euro* un 38 centi).

Noraidīt Apdrošināšanas akciju sabiedrības "Balta", reģistrācijas Nr.40003049409, prasību pret SIA "Rīgas namu pārvaldnieks", reģistrācijas numurs 40203362321, daļā par zaudējumu 103,30 EUR (viens simts trīs *euro* un 30 centi) un likumisko nokavējuma procentu par laika periodu no 2015.gada 12.decembra līdz 2016.gada 14.martam 82,01 EUR (astoņdesmit divi *euro* un 01 cents), piedziņu.

Noteikt AAS "Balta", reģistrācijas Nr. 40003049409, tiesības saņemt no SIA "Rīgas namu pārvaldnieks", reģistrācijas numurs 40203362321, par laiku līdz sprieduma izpildei vai dienai, kad atbildētāja mantu pārdod izsolē, vai līdz brīdim, kad iestājas Civillikuma 1763.pantā norādītie apstākļi, procentus – 6 % gadā no nesamaksātās parāda pamatsummas – 5440,50 EUR.

Samaksa veicama AAS "Balta" pilnvarotās personas SIA "Julianus Inkasso Latvija", reģistrācijas Nr.40003717522, norēķinu kontā Nr. LV61HABA0551008868793, kas atvērts AS „Swedbank".

Piedzīt no SIA "Rīgas namu pārvaldnieks", reģistrācijas numurs 40203362321, par labu valstij ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 4,60 EUR (četri *euro* un 60 centi).

Noteikt, ka atbildētāja spriedumu var izpildīt labprātīgi 10 dienu laikā no sprieduma stāšanās likumīgā spēkā.

Spriedumu var pārsūdzēt 20 dienu laikā apelācijas kārtībā Kurzemes apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijai, sūdzību iesniedzot Kuldīgas rajona tiesā.

Tiesnese /personīgais paraksts/ L.Jansone